

Lármafarok

2024/2025

1. szám

a pozsonyi Duna utcai gimnázium diáklapja

Écsy Eszter

Horváth Julian

Dávid Dóra

Popálená
IzabellaRuggiero
Cheyenne

Biháryová Bianka

Čerňanská Tímea

Kedves duccás és nem duccás olvasók!

„Mindenki, aki aktív, valamennyire ADHD-s” — mondta az iskolánk egyik tanára. Bár kétségeim merülnek fel ezzel az állítással kapcsolatban, mégis erősen tudatosítottam, amíg a Lármafa egyedüli diákszerkesztője voltam. De nem sokáig, ez évben ugyanis végre másokkal együtt lehettünk „ADHD-sok”, ugyanis kibővült az újságunk szerkesztősége. Egy kérdőívet kiküldve pedig megtudtuk a 30 aktív „ADHD-s” válaszadótól, mi is volt eddig jó és rossz a Lármafában. Ezt kiértékelve aztán az újság új szerkesztősége idáig dolgozott, és létrehozott egy új Lármafát! Ebben a számban a szokásos híreken, interjúkon, Mit szól hozzá?-n és verseken kívül találtok könyv- és filmajánlót, cikkeket a jeles októberi napokról, aranyköpéseket, írásokat az iskolánk médiaköréből és további érdekes, új anyagokat. **Köszönöm mindenkinek, aki hozzájárult a kreativitásával, és azoknak is, akik a visszajelzésükkel tették jobbá.** S bár még mindig nem bizonyosodtam meg iskolánk tanárának az állításáról, azt mondom: aktívnak lenni mindenképp megéri! Mint ahogy elolvasni az aktívkodásunk gyümölcsét, a Lármafát is.

Bianka

Impresszum

Újság neve:

Lármafa

Újság periodicitása:

kéthavonként

Főszerkesztő:

Biháryová Bianka

Szerkesztők:

Čerňanská Tímea, Dávid Dóra (E. Crestmont), Écsy Eszter, Horváth Julian, Popálená Izabella, Ruggiero Cheyenne

Szerkesztőség székhelye:

Dunajská 13, 814 84 Bratislava

Kapcsolat:

larmafa.ujzag@gmail.com

Borító (cím betűtípusa, kép, rajz):

Ruggiero Cheyenne

Rajzokat készítették:

Čerňanská Tímea, Écsy Eszter

Felügyelő tanár:

Kulcsár Mónika

© 2024 Lármafa

Mit szól hozzá?

Az USA több mint egy tucat állama beperelte a Tik Tokot, mert károsítja a tinédzserek lelki egészségét. Megkérdeztük, mit szól hozzá...

Csaba, III. A: A rövid videók arra sarkallják a szervezetet, hogy nagy mennyiségű dopamint termeljen, így fennáll a dopamin-túladagolás kockázata. Ilyenkor szervezeti és pszichológiai problémák lépnek fel. Sőt egyes emberek olyan tartalmakat töltenek fel, amelyek akár halálhoz vezető tevékenységekre buzdítják az erre fogékony közönséget. Nekem nincs semmilyen szociálismédia-platformom, és elítélem, hogy léteznek. A környezetemben látom, hogy a mai fiatalok túl sokat használják a telefonjaikat — tisztelet a kivételnek: például én csak a töredékét használom.

Rebeka, I. B: Erről nincs nagyon véleményem, mert nem érdekelnek a politikai fejlemények, és nem is vagyok annyit a Tik Tokon.

Bertók tanárnő: Nem tudom, mit mondjak erre. Van benne igazság, de Amerikában mindenkit beperelnek mindenért. Pedig szabad ország, akkor ott miért nem csinálhatunk azt, amit akarunk?

Lilien, II. A: Ha tetszik, ha nem: amit nézel, az kihat rád. Ezért, ha online negatív dolgokat nézel, az nem fog a legjobban kihatni rád.

Anonym: Egyetértek Liliennel, bár engem a kontentek nem érdekelnek annyira, hogy öngyilkos legyek tőlük.

Viki, I. A: Ha a gyerekek túl sokat tiktokoznak, akkor tényleg károsítja, de a Tik Tokról lehet valamit tanulni is.

András, III. A: Nem használom. Jól tették.

Vivien, IV. B: Amúgy van benne valami, szerintem jobban kellene filtrálni a videókat.

Szabó tanárnő: Ez teljes mértékben tartalomfüggő. A TikTok aszerint dobja ki a tartalmat, hogy mire klikkelünk rá. Tud hasznos is lenni.

Anonym: Az a véleményem, hogy az a véleményem, hogy mi volt a kérdés? Ja, nincs TikTocom!

Borka tanár úr: Nemcsak a tinikét, hanem a felnőttekét is.

Viki, I. A: Csak részben értek veled egyet. Sok ember onnan tanul meg angolul vagy akármilyen nyelven. Nem tiltanám be, csak valamilyen részeit, például hogy mit nem szabad kitenni.

Alma, III. A: Fájna, ha emiatt nem tiktokozhatnék, de lehet, hogy itt is be kellene. Több hátránya van, mint előnye. Van rajta nagyon sok hülyeség, amelyet például a tiktokozó ötéveseknek nem kellene látniuk.

Csonka tanár úr: Felügyelet nélkül bármilyen ellenőrizetlen forrásból származó információ tud gondot okozni.

Anonym: Ennek semmi köze nincs a tinédzserekhez. Az amerikaiak féltékenyek arra, hogy ez egy többmilliós cég, és nem az övék, hanem a konkurenciáé: Kínáé. Csak ezért próbálják meg korlátozni.

REKLÁM REKLÁM REKLÁM REKLÁM REKLÁM REKLÁM

TikTokjuk ugyan nincs, de
Instagramjuk igen – idén is elindult
a DunaStar diákvállalkozás!

Kövessétek be őket Instán!

@dunastar24

A HÉT KÜLÖNLEGESSÉGE

Az év egyetlen részleges holdfogyatkozására szeptember 18-án hajnalban kerül sor. A fázis több mint egy óráig tart majd, viszont annyira kicsi lesz, hogy nem fog vörösnek látszani. A jelenséget szabad szemmel is megfigyelhetjük.

A HÉT SPORTHÍRE

Sporttörténelmi sikert tudhat magáénak a pozsonyi Slovan. A selejtezőben a dán Midtjylland elleni meccs utolsó tíz percében sikerült egyenlíteniük, hamarosan pedig újabb találatot szereztek. A mérkőzés tehát szlovák sikerrel zárult, így a Slovan először szerepelhet a Bajnokok Ligájában.

E. Cresmont

A HÉT CSŐDJE

Váratlanul csődbe ment az egyenest legendás, utolérhetetlen ismeretséggel rendelkező Tupperware. Nincs világszerte olyan háztartás, ahol ne őriznék az ételkincsek lelkét a sokszor páratlan mintázatú műanyag dobozok. Habár a koronavírus-járvány alatt a cég a rendelések, ezáltal a bevétel növekedését is tapasztalta, mivel az emberek többet főztek otthon, mégis sikerült visszaesniük a Covid-időszak előtti adósságokba. Az infláció sajnos eléggé rányomta a bélyegét az árakra, a nyersanyag- és szállítási költségek emelkedtek, szintén több vetélytárs is akadt, aki sokkal olcsóbban tudott eladni hasonló termékeket.

A HÉT PÁRTFOGÁSA

Az elnöki posztért Donald Trump és Kamala Harris szálltak versenybe az USA-ban, mindkét fél nem kis szurkolótáborral. Bár Trump ellen minden szempontból sok kifogás felmerült - valamiért mégis támogatásban részesül. Viszont a héten fordult a kocka: Taylor Swift Instagram-oldalán hivatalosan is nyilatkozott, hogy Harrisre fog szavazni, mivel képviseli az alapvető emberi jogokat, értékeket. Őt követte Billie Eilish, testvérével Finneasszal, akik egy rövid felvételben fogták pártját a demokrata Kamala Harrisnek.

Aurora

„Akkor káromj, ha legalább megpróbáltál valamit!”

Híres családba született, a Duna utcai gimiben tanult, színészként végezte. Hégli Bence a Trepp színházi platform tagjaként évente ellátogat a Duna utcára, ezenkívül szerepelt már a Komáromi Jókai Színház, a Szlovák Nemzeti Színház és a Nyári Shakespeare-i Ünnepségek produkcióiban. Továbbá felbukkant rendezőként, és újonnan filmes főszerepet is kapott.

Hogyan emlékszel vissza a Duna utcára?

Nagyon szerettem. Van egy sajátos, pozsonyi hangulata. Nagy hatással volt rám, hogy a belvárosban tanultam. Emlékszem, hogy a diákokkal volt néhány nagyon jó és fontos kezdeményezésünk, amelyet a gimnázium jóváhagyott nekünk. Például akkoriban történt Ján Kuciak és Martina Kušnírová meggyilkolása, ezután pedig elindult a Za slušné Slovensko nevű tüntetéssorozat. Ezért több évfolyamból páran összebeszéltünk, és megszerveztünk egy programot a suliban, amelyen belül beszélgetéseket készítettünk különböző újságírókkal, tüntetészervezőkkel, aktivistákkal és egyetemistákkal. Ha van ötlet, akkor a Duna utcai gimni nyitott, ami nagyon fontos egy iskolában. Persze mindig lehet valamire panaszkodni, mindig vannak hiányosságok is. De mi ezekhez úgy álltunk hozzá, hogy: „Akkor káromj, ha legalább megpróbáltál valamit!”. Szóval panaszra csak akkor van jogod, ha legalább az első lépést megtetted annak érdekében, hogy változtass a körülményeken. Ez ugyanolyan, mint amikor valaki panaszkodik az ország helyzetére, de nem megy el szavazni.

A Duna utcán tagja voltál a Matussek Attila és Zsidek Pál vezette színjátszó körnek is, amelybe véletlenül kerültél.

Egyszer éppen vártam az akkori barátnőmre, Katona Eszterre, aki ott volt a színjátszó körön. Benéztem hozzájuk, és Matussek azt mondta, hogy álljak be közéjük. Nem akartam, csak meg szerettem volna nézni a foglalkozás végét, aztán elmenni. Erre azt válaszolta, hogy ilyen nincs: vagy kimehetek, vagy be kell szállnom. Beszálltam, és rögtön megtetszett. Nem tudtam, hogy van ilyen. Soha nem szavaltam, nem jártam színjátszó körre, és ez volt az első találkozásom ezzel. A színjátszó körön kívül színészként fontos mérföldkő volt számomra a karvai tábor is.

De hiszen táncos családból származol: apukád, Hégli Dušan híres táncos-koreográfus, a nagyszüleid pedig Párkányban a Kisbojtár táncgyűttest vezették. Nem akartál inkább táncos lenni, hogy folytasd a családi hagyományt?

Dehogy nem. Különféle fellángolásaim voltak: a néptáncostól a kortárstáncosig nagyon sok minden akartam lenni. Később elkezdtem az építészeti egyetemet Brűnben, aztán kipróbáltam a színházkritikát a VŠMU-n, de azt se fejeztem be, mert felvételiztem a színészsakra.

És milyen volt „híres családban” felnőni?

Nem tudom, mennyire híres a családom, vagy hogy ez mit jelent. Más családban nem nőttem fel, úgyhogy nagyon viszonyítási alapom sincs. Soha nem tulajdonítottam ennek jelentőséget. A bátyámmal nem volt rajtunk nyomás a néptáncos kapcsolatban, és a gyerekkoromból többnyire kimaradt a tánc. Talán csak tizenkét évesen kerültem először kapcsolatba a néptáncosokkal. Az viszont abszolút organikus volt. Sőt az, hogy kiskoromtól kezdve sokat vagyok színpadon, biztos hozzájárult ahhoz, hogy végül a színészszakot végeztem el. Amit a nagyszüleim, Hégli Marianna és Hégli Gyuszi bácsi véghez vittek, csodálatos és lenyűgöző. Nemcsak táncolni tanították a gyerekeket, hanem volt annak egy komoly nevelési töltete is. A nagyanyám ezenkívül óvodaigazgatóként is dolgozott, így a Duna utcai gimis éveim során tudtam, hogy aki a diákok közül Párkányból származott, így vagy úgy találkozott vele. Gyerekként számomra egy kicsit furcsa volt, hogy sokan azt is tudták, ki az apum – de én azt hittem, hogy rengeteg barátja van. Aztán idővel rájöttem, hogy bár őt ismerik, ő nem feltétlenül ismer mindenkit. Biztos kihatott rám, hogy táncszínházzal foglalkozik, de talán csak a színművészeti egyetemen.

Amikor oda jártál, létrejött a Trepp csapata, amelynek szintén a tagja vagy.

A többi VŠMU-ra járó magyar ajkú színésszel alapítottuk, köztük Szebellai Danival, Melecsky Kristóffal, Hostomský Fannival, Katona Esztivel és Csikmák Kátival, aki pedig dramaturg, és rendezést tanul. A menedzserünk Zora Bezáková. Már nagyon régóta ismerjük egymást, baráti társaság vagyunk. Korábban – akár a karvai táborban is – többször együtt dolgozunk, és szeretnénk volna ezt folytatni. Azért lett a nevünk Trepp, mert jól hangzik, ezenkívül ez a német „társulat” szó egyik változata. De nem vagyunk sem társulat, sem színház, hanem kétnyelvű színházi platform: ugyanis ez kellőképpen tág fogalom ahhoz, hogy különböző dolgokat tudjunk csinálni. Mindig van egy ötletünk, amelyet meg szeretnénk valósítani, és ahhoz keresünk egy csapatot. Így a rendezésért, a szövegért, a díszletért és a jelmezekért is rendszerint különböző emberek felelnek, sőt szoktunk vendégművészeket is hívni. A próbafolyamataink abszolút kaotikusak, egyikőnknek sem a Trepp a fő munkája, hanem inkább a „szerelemgyereke”, úgyhogy csak a szabadidőnkben tudunk vele foglalkozni, egyelőre.

Így születhetett meg a Profesorka című előadásotok is, amely egyben az első rendezésed. Nehéz volt?

Nagyon, mert nem vagyok rendező. Idén végeztem el a színészetet. Az egyetemen folyton kis etűdöket készítettünk. Én akkor is élveztem a próbákat, amikor nem szerepeltem bennük, hanem csak néztem a többieket. Csakhamar, mint kívülálló személytől, elkezdtek tőlem tanácsokat kérni. Megszerettem ezt a gondolkodást és ötletelést, később pedig az osztályfőnököm indíttatására belevágtam az első rendezésembe, a Profesorka című darabba. Ezt a projektet ő mentorálta.

Nagy szerencsém volt, hogy olyan emberekkel dolgozhattam együtt, köztük Bandor Évával, akik megbíztak bennem. Pedig nem volt rá okuk. Csodálkoztam is, hogy belementek, mert nem tudták, hogy mi vár ránk, és én sem. Csak volt egy koncepciónk, amelyet követtünk, és témák, amelyek érdekeltek minket. Az eredeti darabot egészen átdolgoztuk, mert ez egy nyolcvanas évekbeli történet. Ludmila Razumovská még a rendszerváltás előtt írta, és elhelyezett benne utalásokat a rezsimre. Mi ezeket kivettük, mert egyébként a darabban megfogalmazott problémákat ma is fel lehet fedezni: a diákokról és az iskoláról szól. Az iskolarendszerrel mindannyiunknak megvannak a tapasztalatai, amelyeket beleraktunk. Miután elkészült az előadás, úgy éreztük, hogy buzdítani tudja a középiskolásokat a kritikus gondolkodásra, ezért beiktattunk a végére egy foglalkozást és vitaszínházat. Ez nálunk nem bevett színházi forma, Magyarországon nagyobb a hagyománya. Felhasználja a drámapedagógia módszereit arra, hogy beszéljünk egy bizonyos témáról. Vannak olyan kérdések, amelyekre automatikusan úgy válaszolunk, ahogy a környezetünk megkövetelné tőlünk. Én viszont, a drámapedagógus szerepében, különböző módszerekkel kiprovokálom a résztvevőkből, hogy megfogalmazzák a saját álláspontjukat. Ez azért fontos, mert az iskolában nagyon kevés tér jut arra, hogy kifejezzük a véleményeinket, konfrontáljuk őket egymással, esetleg megváltoztassuk őket. Valahol érthető, de ha rajtam múlna, a drámapedagógia abszolút bekerülne a kötelező tantervbe. A Trepp-pel azt tűztük ki célul, hogy egymás felé vigyük a szlovákiai és a magyarországi színházat. Ennek pedig az egyik módja, hogy átvesszük a Magyarországon már bevett színházi formákat.

Készültök jelenleg új előadással is?

Igen. Még nincs címe, mert ez egy szerzői darab lesz. A próbafolyamat során jön létre. A többnyelvű Pozsonyról fog szólni, és lesznek benne interjúk olyan emberekkel, akik a két világháború között ott éltek. Jelenleg abban a fázisban vagyunk, hogy anyagot gyűjtünk, és ha minden jól megy, többnyelvű előadás fog létrejönni belőle.

Az előadások során mostanában azt is megemlítitek, hogy a Trepp sztrájkol. Ez mit jelent?

Szeptember 5-én elkezdődött egy kulturális sztrájk, mert a művészek azt érzik, hogy ellehetetlenítik a munkájukat. Mi is szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy ami a kulturális minisztériumban történik, nincs rendben. Sokakat felháboríthat, ahogy a miniszter asszony fogalmaz, ráadásul a kormány a saját arcára szabja a kultúrát. De a kultúra nem így működik. A történelem is bizonyítja, hogy egy ideig lehet cenzúrázni, viszont aztán annak olyan következményei lesznek, amelyeket nemigen lehet visszafordítani. Nehéz helyzetben vagyunk, mert a sztrájk, a szó szoros értelmében a színházak számára azt jelentené, hogy nincsenek előadásai. Emiatt minden támogatást vissza kellene adniuk, és így a független színházak nagyon gyorsan megszűnnének. Ezért a sztrájkbizottság vezetői azt tartották a legjobb megoldásnak, hogy a sztrájkban részt vevők tetszés szerint minden előadás elején, végén vagy közepén felolvasnak egy nyilatkozatot, hogy ez minél több emberhez eljusson, és minél többen beszéljenek róla.

Az elnyomás problémáját pedig főszereplőként közvetítetted a szeptemberben megjelent Hancsovszy című filmben, amely bemutatja a második világháború utáni kitelepítést és a szlovákiai magyar Hancsovszky Bélát, akit halálra ítélték a tornaljai csendőrállomás felrobbantásáért. A művet a dokumentum-, a játék- és az akciófilm ötvözeteként emlegetik. Miért?

Mert az Oszlák Péter alakította Máté a jelenben kutatja Hancsovszky Béla történetét. Ennek kapcsán találkozik Popély Árpád és Simon Attila történészekkel, akik közlik vele az adatokat. Mindeközben visszavillanásokban megjelenik a múlt, amelynek a részei egy szökés, különböző effektusok és robbanások is. Ezek a forgatás közben valóban megtörténtek. Még a projekt elején problémába ütköztünk. Fennállt az a dilemma, hogy valóban Hancsovszky volt-e a felelős a robbanásért, vagy csak magára vállalta. Én viszont nem tudtam eljátszani, hogy ezt Hancsovszky sem tudja, mert ő tisztában volt a válasszal. Ezért megegyeztünk abban, hogy úgy alakítom őt, mintha megtette volna, a homályt pedig a stáb többi tagja hozta létre. Ebből is láthatjuk, hogy ez a szakma milyen összetett: nem csak a színészen múlik, hogy a nézők milyennek látják a karaktert. Próbáltam hangsúlyozni, hogy Hancsovszky a történelem idején fiatal volt. Bár teljesen más politikai rendszerben élt, mint én, ugyanúgy megtapasztalta a tizenkilenc éves lelkivilágot, mint a mai fiatalok. Nagyon érdekes és fontos az is, hogy szlovákiai magyar történeletről van szó, amelyből nincs olyan sok. Emiatt a szlovákiai magyarok közelebb érezhetik magukhoz, de ha a film jól sikerült, akkor a szlovákokhoz és rajtuk kívül mindenki máshoz is szól. A problematikáját bárki átérezheti.

Mitől színész a színész?

Biztos kell a tehetség is, de igazából nagyon kell akarni. Ezt a szakmát igen nehéz jól csinálni és kibírni, mert nagyon kevés, amit az ember visszakap belőle. A pályaválasztás előtt állóknak nem biztos, hogy ajánlanám: senki sem azért színész, mert jól akar keresni, vagy mert ez a szakma stabil megélhetést biztosít, hanem mert ezt szereti csinálni, ez tölti fel. És reméli, hogy van is értelme. Én például tényleg azt gondolom, hogy a színház tud változtatni a világon és az embereken.

A testi evolúciónk már bevégeztetett, de a mentális még közel sem. Az ember pedig úgy tud fejlődni, ha tapasztal – erre van a színház. Ott olyan dolgokat élhetünk át, amelyeket a saját életünkben talán nem. Ha jól van megcsinálva, akkor olyasvalamit érzünk, mint a szereplő és a színész, a végén pedig úgy megyünk el, mintha tényleg megéltük volna azokat a történéseket. Ettől okosabbak, érzékenyebbek leszünk. Ezt különböző okokból nagyon nehéz elérni, de csodálatos a tudat, hogy lehetséges. Ez fogott meg benne leginkább. Egyébként a színészet a nagyon hosszú önismeretről szól.

interjú: Biháryová Bianka

a vegetáriánusok VILÁGNAJA

1977 óta október 1-jén tartják a vegetáriánus világnapot, amellyel kezdetét veszi a vegetáriánus hónap. A világnap célja, hogy népszerűsítse a növényi táplálkozást, a környezettudatos életvitelt, a humánus hozzáállást az élőlényekhez és ezzel csökkentse a klímaváltozás okozta hatásokat. Napjainkban egyre elterjedtebb a növényi alapú étrend megnevezés is, mert a növényi eredetű alapanyagok, élelmiszerek fogyasztására helyeződik a hangsúly.

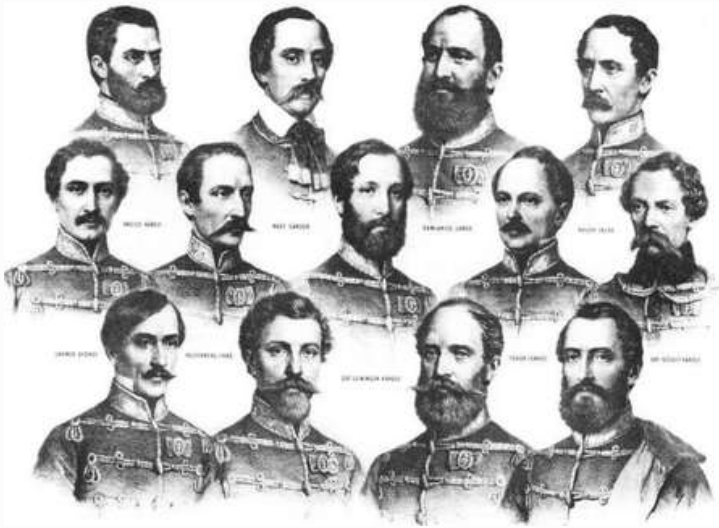
EREDETE

A világnap nem egy új keletű dolog. 1977-ben alapította az Észak-amerikai Vegetáriánus Társaság (North American Vegetarian Society, NAVS), majd a Nemzetközi Vegetáriánus Unió (International Vegetarian Union) 1978-ban hagyta ezt jóvá. Október 1-jével tehát nem csupán egy nap, hanem egy teljes hónapnyi figyelem irányul a vegetarianizmusra mint témára.

E. Crestmont

Október 6.

az aradi vértanúkra emlékezünk

Az aradi vértanúk az a tizenhárom magyar honvédtiszt (12 tábornok és 1 ezredes), akiket az 1848–49-es forradalom és szabadságharc leverése után, az abban játszott szerepük miatt október 6-án, Aradon kivégeztek. A nemzeti emlékezet gyakran használja a tizenhárom aradi vértanút, illetve az aradi tizenhármak elnevezést is. Ugyanezen a napon végezték ki Pesten az első felelős magyar miniszterelnököt, Batthyány Lajost.

Lőpor és golyó általi halált halt Lázár Vilmos, Desseffy Arisztid, Kiss Ernő és Schweidel József. Kötél általi halál pedig Poeltenberg Ernőt, Török Ignácot, Lahner Györgyöt, Knezić Károlyt, Nagysándor Józsefet, Leiningen-Westerburg Károlyt, Aulich Lajost, Damjanich Jánost és Vécsey Károlyt érte.

További aradi vértanúk

Haynau a magyar honvédtisztek elleni bosszúhadjárata nem Aradon kezdődött. Augusztus 20-án Temesvárott főbe lőtték lovag Hruby Gyula őrnagyot, aki Görgei Artúr segédtisztje volt. 1849 augusztusa és 1850 februárja között Aradon még további három honvédtisztet végeztek ki: Ormai Norbert honvéd ezredest, Kazinczy Lajos honvéd ezredest (Kazinczy Ferenc fiát) és Ludwig Hauk alezredest. Lenkey János honvéd vezérőrnagy az aradi várbörtönben halt meg – őt azért nem végezték ki, mert a börtönben megőrült.

Pozsonyi hőseink

Aradon kívül a koronázó fővárosban is történtek kivégzések, melyek áldozatai a Kecse-kapui evangélikus temetőben nyugszanak. Tizenhárman vannak csakúgy, mint aradi társaik: Dressler (Kurz) Dániel, Baldini János, Barta József, Petőcz György, Nimrichter János, Mednyánszky László, Gruber Fülöp, Rázga Pál, Mészáros Dávid, Stift József, Tóth József, Bugyik József, Treksler Ferenc. A temetőben nyugszik még báró Jeszenák János is (pozsonyi származású, de Pesten végezték ki).

Emlékhelyek és emlékművek

Az aradi vértanúk emlékeztetéséhez hozzátartoznak a tiszteletükre készített emlékhelyek, emlékművek, melyek a korabeli Magyarország területén helyezkednek el. A legismertebb a Huszár Adolf és Zala György készítette Szabadság-szobor, ami Aradon áll. Továbbá Kiskőrösön található a Vértanúk fala emlékmű, ami a helyi Petőfi Múzeum kertjében lévő szoborparkban áll. Ide helyezték el a 13 aradi vértanút és Batthyány Lajos domborművét. A Vas vármegyei Rátót községben található az Aradi park elnevezésű történelmi emlékhely. Budapesten és több nagyobb városban utcát neveztek el az aradi vértanúk tiszteletére.

Nem vagyunk jól mentálisan

október a lelki egészség hónapja

A Lelki Egészség Világszövetsége kezdeményezésére 1992 óta emlékeznek meg minden év **október 10-én** a lelki egészségről. A Világszövetség 1948-ban alakult az érzelmi és lelki zavarok megelőzésének, megfelelő kezelésének, a mentális zavarokban szenvedők gondozásának és a mentális egészség fejlesztésének elősegítése céljából.

A világ minden részén több százmillió ember szenved mentális zavaroktól, ami a szeretteik életére is kihat. A cselekvőképtelenség első számú oka világszerte a depresszió, a skizofrénia és a bipoláris zavar pedig a legsúlyosabb és a beteget leginkább korlátozó zavarok közé tartozik. A betegek óriási száma ellenére a mentális zavarokat sokszor titokban tartják, nem veszik komolyan, és előítéletek övezik. A világnap célja a figyelemfelkeltés, valamint a pszichiátriai problémákhoz és a pszichiátriai problémákkal élőkhez kapcsolódó előítéletek elleni harc, a lelki egészség középpontba helyezése.

Mire figyelj akkor, amikor a saját mentális egészségedről beszélsz?

- 1 Válassz olyan személyt, akiben megbízol!** Ez lehet egy barát, egy családtag, de előfordulhat, hogy számodra komfortosabb olyannal beszélgetni, akit nem ismersz, aki például egy támogató segélyvonalon fogadja a hívásod.
- 2 Gondold át, hol a legjobb beszélgetni!** Fontos, hogy olyan helyet válassz, ahol a külső körülmények a leginkább adottak ahhoz, hogy kényelmesen érezd magad, és meg tudj nyílni. Az is segíthet, ha közben csináltok valamit, például sétáltok.
- 3 Készülj fel a reakciójukra!** Remélhetőleg pozitív élmény lesz, amikor megnyílsz valakinek, de előfordulhat, hogy nem úgy reagálnak, ahogyan azt remélted. Ennek különböző okai lehetnek, például aggódnak érted, vagy nem teljesen értik. Ilyenkor próbálj időt adni nekik, hogy feldolgozzák, amit elmeséltél nekik.

Mire figyelj akkor, amikor mások lelki egészségéről akarsz beszélgetni?

- 1 Keress egy jó helyet, ahol zavaró tényezők nélkül beszélgethettek!** Ha aggódsz valakiért, vonulj félre az illetővel, hogy nyugodt körülmények között hallgathasd őt meg. Fontos, hogy csak rá koncentrálj, és ne vonja el a külső környezet a figyelmed.
- 2 Hallgass figyelmesen, és tegyél fel kérdéseket!** Mások meghallgatása az egyik legértékesebb módja annak, hogy megmutassuk, valaki mellett állunk. Aktívan figyelj: felé fordulva hallgassd, és vedd fel a szemkontaktust. A kérdések segíthetnek tisztázni, hogy mire gondol pontosan a beszélgetőtárs, és ebből is láthatja, hogy ténylegesen figyelsz rá.
- 3 Kérdezd meg, hogyan tudnál segíteni!** Érdeklődj vagy tegyél javaslatokat ahelyett, hogy megmondanád, mit kellene a másiknak csinálnia. Lehet, hogy konkrét segítségre van szüksége, de az is lehet, hogy csak arra, hogy ott legyél neki, és meghallgassd.

„Aki nem tud gyerekszemmel tekinteni a dolgokra, elvesztette a lényegét“

Magas és izmos testalkat, laza modor. Az arcába néhol belelóg fekete haja, sötét szemével egyszerre játékosan és áthatóan néz rám. Könnyed hanglajtése éles ellentétben áll komoly gondolkodásával. Ő Matusek Attila — a Komáromi Jókai Színház színésze és rendezője, aki 2024 szeptemberétől a Pressburg sorozat egyik főszereplőjeként látható az STV2 pénteki adásában. Szlovákia első kétnyelvű, szlovák—magyar sorozatán együtt-dolgozott Molnár Csaba rendezővel és annak feleségével, Lucia Molnár Satinskával — a pozsonyi Duna utcához kötődő Július Satinský lányával is.

Szeptember 6-án volt a Pressburg premierje. Mi vezetett idáig?

Molnár Csabáék legalább öt-hat évig dolgoztak a forgatókönyvön. A lehetséges részvételem a sorozatban a Covid második hulláma alatt vetődött fel. Akkor volt a Jókai Színházban a Hamlet bemutatója, amelyet én rendeztem. Azon a héten megkeresett Csaba, és elhívott a sorozat castingjára engem és a darabban játszó színészeket, akik most a Trepp színházi platform tagjai.

Ott kiderült, hogy szimpatizált velem, és aztán valóban kiválasztott a sorozatbeli Attila szerepére. Az első forgatási napunk körülbelül két éve volt. Csaba nagyon jól menedzselte, de igazi kihívás volt, hogy rögtön a harmadik-negyedik résszel kezdtünk, egy randijelenettel. Úgy, hogy még nem is volt köztünk semmi a női főszereplőt alakító Anna Jakab Rakovskával.

És egy romantikus jelenethez kell, hogy a színészek között tényleg legyen valami?

Erről beszéltünk Ancsával, hogy nekünk van a leghülyébb munkánk a világon. Véletlenszerű emberekkel csókolózunk, fogdossuk őket... Valahol nehéz, de mint egy párkapcsolatban, a filmben és a színházban is a kommunikáció a kulcsa minden intim pillanatnak. Később sokat segített, hogy az első pár napban rengeteget beszélgettünk, és megismertük egymást. Ez nem feltétlenül arról szólt, hogy tetszett a másik, hanem hogy kialakult közöttünk egy dinamika. Nehezebb, ha egy ismeretlen színésszel együtt kell intim jelenetben játszani.

Van-e kedvenc jeleneted a sorozatból?

Van, több is, főleg azok, amelyekben a sorozatban szereplő betyárokkal voltam. Játékosan őrlétködtünk, és nagyjából az egészet improvizáltuk. Egyszer behoztak nekünk egy létrát, amelyen fel kellett másznunk. Ez egy nagyon fura, négy irányba összehajtható létra volt, ezért odajött a kellékes elmagyarázni, hogyan kell kinyitni. Ekkor Csaba rászólt: „Ne mondd el nekik!” És fel is lett véve, ahogy mi két percig vacakoltunk a létrával. Sok ilyen improvizált apróság és mikroetűd van.

Mi a Pressburg üzenete?

Ne menjünk folyamatosan egymás ellen, hanem próbáljuk megtalálni a közös nevezőt! Ne mélyítsünk árkokat, hanem legyünk elfogadóbbak a másik nézetével kapcsolatban! Ilyennek kellene lennie Pozsonynak: minél színesebbnek, minél nyitottabbnak. Az idősebbek érezhetik úgy, hogy erről már lecsúsztak, de a fiatalok még nem. Ők azért nézzék meg, hogy lássák: lehet, hogy ez még nem utópia.

Hogyan készültél fel a sorozatban való szereplésre?

Miután megkaptam a jelmezt és a szövegkönyvet, végigmentünk rajta a partneremmel. Aztán egyeztettünk a rendezővel, és technikai próbát tartottunk. Továbbá tudnom kellett, hogy mi történt a készülőben lévő jelenet előtt, és meg kellett tanulnom a szöveget. Bár gyakran előfordult, hogy menet közben változtattunk a szövegkönyvön.

Miben különbözik filmben és színházban játszani?

Egy forgatási nap sokkal hosszabb, mint egy előadás, így a filmezés az energiabeosztásról szól. Nem koncentrálnak végig, mint a színházban, mert akkor az idegrendszerem nagyon hamar elfárad. Csak akkor nyújtom a maximumot, amikor forog a kamera, az egyes jelenetek között pedig pihenek. Segít, ha ilyenkor a partnerekkel oldottan beszélgetünk. A technikai problémák fárasztóak és zavaróak tudnak lenni, emiatt meg kellett tanulnom nem kizökkenni a játszásból. Filmezéskor sokkal természetesebb vagyok a kamera előtt, de olykor sokkal természetellenesebb mögöttem. Volt egy olyan jelenetünk, amelyben feküdtem az ágyban, és nyújtottam a kezemet Ancsának. Embertelen pozícióban voltam, de a kamerán ez úgy tűnt, mintha mellette feküdtem volna. Nyilván, ez a filmezés nehézsége: elérni, hogy ne a körülményekre, hanem a partnerre és a helyzetre figyeljek. Színésztől függ, hogy a film vagy a színház nehezebb-e. Nálam ezt az is befolyásolja, hogy milyen hangulatban vagyok. Idővel már kialakult nálam egy arany középút: legszívesebben színházban rendeznék és mozgóképen játszánék.

Manapság gyakran hallani arról, hogy veszélyben van a kultúra, illetve a színházak és a VŠMU munkája. Te ezt hogy látod?

A kulturális minisztérium élén inkompetens ember áll! Martina Šimkovičovának a szó szerinti „Slovenská kultúra má byt slovenská. Slovenská a žiadna iná” mondata Hitler szájából hangzott el, csak németül. Ha ezt nem tudja, szégyellje magát, és ha igen, akkor duplán! Fel sem méri ennek a súlyát. Sértett, mellőzött emberek hatalmat kapnak, és csak a saját szemellenzőjük mentén mennek. Nem gondolom, hogy a kultúra veszélyben lenne, inkább a szabadon alkotás: a cenzúrától kellene tartani. Attól, hogy visszamegyünk a vörös korszakba, amikor megmondták, mi lehet benne egy előadásban.

A Pressburg két, szlovák és magyar főszereplője a magyar- és szlováknyelv-tanulás által közeledik egymáshoz, ám a való életben gyakran tapasztalható a magyarok ellenszenva a szlovák nyelv iránt. Komáromiként te ezzel találkoztl?

Bevallom, nekem volt ilyen. Nagyon sokáig utáltam a szlovákokat. Rosszul tanították, és Komáromban nem is nagyon kellett használnom. Zsigerből elutasítottam egészen középiskolás koromig, amikor a szlováktanárom folyton konverzációs órákat tartott, és ez elkezdett érdekelni. Persze ilyenkor csönd volt az osztályban, de én akartam és beszéltem. Olyan jó volt egy órán végre elmondanom a saját véleményemet! A tanárral ketten mindig tök jól elbeszélgettünk. Ő szeretettette meg velem a szlovákokat. Ennek ellenére még mindig nehéz, valahogy nem áll rá a szám. Máig van egy félszem, nem működik a humorom, nem olyan bő a szlovák szóincsem...

A szlovákórán aktív diák voltál, iskolásként máshol is ez volt rád jellemző?

Nem mindig, de irodalomban, magyarban, művészetben és kreativitásban igen. Vagy ha el kellett magyarázni, hogy valamit miért nem sikerült megcsinálni – a beszélőkém mindig működött.

Nyertem szavalóversenyt is. Általános iskolásként minden szakkörre bejelentkeztem: bokszoltam, jég-hokiztam, vízilabdáztam, fociztam, néptáncoltam, zenére jártam, több hangszeren játszottam... Az elektrotechnikai szakközépiskolában is sok mindenbe belekelekedtem, aztán hirtelen jött a színjátszó kör. Akkor jöttem rá, hogy ott mindenből van egy picit. Ráadásul lehet játszani, és én imádom, legyen az társasjáték vagy bármilyen játék. Fontos, hogy legyen az emberben játékoság, mert az a felnőtt, aki nem tud gyerekszemmel tekinteni a dolgokra, elvesztette a lényegét. Ez színészként és rendezőként is fontos. A szakközépiskola után felvételiztem a VŠMU-ra, ahova nem vettek fel, mert nem tanultam meg a szövegeimet. Még így is elrugdostak a harmadik fordulói, de ott már elbuktam ezzel. Úgyhogy mentem Kaposvárra.

Aztán Magyarországon éltél és színészkedtl, eközben a pozsonyi Duna utcai gimnázium színjátszókörét is vezetted. Hogy jött ez, és miért pont ott?

Az iskolátok volt diákja, Katona Eszter megkereste Zsidek Pali barátomat, akivel a karvai színjátszó táborban találkozott, hogy nem vezetné-e a Duna utcai színjátszó kört. Erre azt mondta: „Oké, de csak Attilával!” Végül belementünk, és nagyon jó élmény volt. Vidéki színházakban a hivatalos színházi szünnap a hétfő, ezért mindig aznap tartottuk meg a kört a Duna utcai gimnázium épületében. Ott addig próbáltunk, amíg be nem zárták az iskolát. Igaz, rengeteg ideig vonatoztunk vagy autóztunk, és még a minimális összeg, amit kaptunk érte, is elment az utazásra. De annyira megértte! Láttuk a fiatalokon, hogy érdeklődtek, akartak, és tudtunk nekik valamit adni. Ők pedig a bizalmukkal szintén adtak nekünk. Volt masszív sikerünk a Jókai Napokon is, amikor elnyertük a legtöbb díjat.

A hozzánk járó Duna utcások közé tartozott például Katona Eszter, Nagy Ádám, Csikmák Kati és Héglí Bence, akik aztán a színházművészet felé indultak el. Tiszta szívemből visszajönnék a Duna utcára vinni a DunArtsot, csak már nincs rá kapacitásom: azóta született egy gyermekem, több helyen rendezek, játszom az anyaszínházamban, Komáromban, forgatok itt-ott-amott, és már nem merek ilyet elvállalni. Félek, hogy nem lenne rá mindig időm, és a diákok elhanyagolva éreznék magukat. Pedig csoportvezető csak az lehet, aki felelősséget vállal mindenkiért, és végigcsinálja az évet. Ez egy hivatás.

És ki lehet színész?

Aki az akar lenni. Aki nem tud meglenni nélkül. Még előny is lehet, ha valakinek nincsenek rossz szavalóversenyos modorai. Tévúton jár az, akit ez azért érdekel, mert filmsztár és ismert akar lenni, vagy mert jó bulinak tűnik. Nem egy könnyű pályáról van szó, bármennyire könnyednek tűnik is.

Színészként hogy jött a rendezés, és kinek ajánlanád ezt a szakmát?

Nem tudom, mert elsősorban színész vagyok. Ez úgy alakult ki, hogy az aranyosi színjátszótáborban mozgást tanítottam, és ott Zsidek Pali barátommal felvetettük a táborvezetőknek, hogy majd egyszer szeretnénk kipróbálni a rendezést. Azt mondták: „Tessék, kaptok egy csoportot!”, és bedobtak a mélyvízbe. Ez volt az első tapasztalatom. Később, amikor Szombathelyen játszottam, újra hasonló helyzetben találtam magam. Évad közben volt egy színházi projekt, amelyen belül támogathattak egy harminc év alatti színészt, aki rendezni szeretett volna. Többen is gondolkodtak rajta, de senkinek se volt ötlete. Én pedig már közben vezettem a Duna utcai gimiben a színjátszó kört, így voltak a talonban projektjeim. Az volt az első tényleges rendezésem. Aztán magától történt, hogy hívtak Kassára és Komáromba is.

Szerintem a szakmához az kell, hogy összességében lássuk a színházat. Rengeteg színészt csak a szerep megformálása és a partner érdekli, engem pedig az, hogyan áll össze az egész. Mennyit fejez ki a zene, a fény... Hasonlít ez a filmes gondolkodásra is. Szeretném közelebb hozni a klasszikusokat a nézőkhöz, ugyanis nagyon távoliaknak érzik őket. Egyes fordítások már nehezen érthetőek. Persze, amikor egy darab megíródik, kortársnak számít. Így, ha régi művekhez nyúlunk, úgy érdemes velük bánni, hogy most is jelen idejűek legyenek. Változtak-e a társadalmi viszonyok? Működik-e ma az olyan nevelés, amely a Rómeó és Júliában volt? Szükség van-e a házasságra? Ez mit jelent ma? Engem ezek a kérdőjelek érdekelnek. Szeretek módosítani a történeteken, az összes szöveggönyvemet én írtam. Így a nézők sem úgy gondolnak majd ezekre a darabokra, mint poros történetekre.

interjú: Biháryóvá Bianka

Október 15. az ölelés világnapja

A világnap egy amerikai kezdeményezés hatására honosult meg. Célja az emberek közötti érzelmi kötelékek megerősítése, a szeretet és a gondoskodás kifejezésének hangsúlyozása, az érzelmi jólét támogatása, továbbá valamennyire a mentális egészség javítása. Számos országban különböző dátumokon ünnepelt nap.

E. Cresmont

AZ IDEI AVATÁS A DUCCÁN „ÁLLATI” VOLT

Az október 17-i gólyaavatás az ünnepség előtti hetekben kontroverzális téma volt az elsősök között. Az avatást szervező másodikosok által adott feladatokra való készülés mellett sokan azt gondolták, hogy az avatók - mivel ebben az évben nem zajlott „előavatás” az esemény előtti hetekben (értsd: elmaradt az elsősök „szívátása” 😊) -, minden egyes ötletüket belesűrítik a ceremóniába, és mi, az újonnan érkezettek pedig szenvedni fogunk. Ezért mindenkit meglepetésként ért az, hogy mennyire élveztük az eseményt. Több diákot megkérdeztem, és a következőket nyilatkozták:

„Szuper volt, nagy köszi a másodikosoknak, nagyon jól megszervezték!” **(Gálik Noémi, I.B)**

„Minden tisztelet a másodikosoknak, nagyon szuperül meg lett csinálva az egész, egy maradandó élmény lesz.” **(Iván Bence, I.B)**

„Én őszintén szólva több szívátást vártam. Talán kicsit csalódtam is emiatt, de ezt leszámítva jól szórakoztam.” **(Kovács Dorothea, I.B)**

Az avatás előzményeként, mint ahogy azt már feljebb említettem, a gólyáknak ódát kellett költeniük a másodikosokról, írtak egy osztályhymnuszt, továbbá bemutatkozó videót forgattak, és készítettek egy rövid előadást mindenki szereplésével. Az I.A osztály videója kifejezetten humoros lett, benne a diákok különböző szerepeket öltöttek magukra, ezáltal mutatva be személyiségüket. Mi, a b-sek a videónkat egy napjainkban népszerű TikTok-trend alapján készítettük el („átadom a telefont annak, aki...”). Az avatási bemutatóra különböző táncokat gyakoroltunk, egyik például a cowboy témára épült.

Igazi „duccássá” válásunk napján mindkét osztálynak be kellett jönnie nulladik órára, hogy kifesthessenek minket. Az a-sokat malackákká, míg a b-eket bocikká pingálták a kreatív másodikosok, a maskarák pedig érdekes frizurákkal és festett pólókkal váltak teljessé.

A tanítás derült hangulatban telt, kifejezetten szórakoztatott minket egy-két tanár reakciója a fiúk égbe meredő copfjaira, a fekete foltos arcokra vagy az a-sok turcsira festett orrára: mikor Tóth Tünde tanárnő belépett az osztályunkba, rögvest sarkon fordult, és később is csak a diákoknak hátat fordítva volt hajlandó bejönni a terembe.

Mire észbe kaptunk, már az utolsó, gyakorlásra szánt két óra is eltelt, és következett a dübörgő zenére való bevonulás a feldíszített tornaterembe.

És hát...wow!!! Nem csoda, hogy ennyien dicsérték a másodikosokat, a tornateremből sugárzott a kreativitás. A papírból készített istállótól és a valódi vizesödröktől egészen a földre szórt szalmaig mindent csodásan kitaláltak és megvalósítottak. Az egész terem, ha mondhatom így, igazán „állatias” hangulatba helyezte az elsősöket. A zeneválasztás: Cotton Eye Joe, Old Town Road... csak fokozták a hangulatot. Bár mindkét osztály idegesen várta, hogy előadhassa összeállított műsorát, minden alig észrevehető hibákkal, mondhatni tökéletesen lezajlott.

Ezután következtek a versenyek, amelyek szintén a farmos témát követték. Egyesek a műköröm letöréséig kukoricát morzsoltak, mások talicskáztak vagy zsákokban ugrándoztak a célvonalig. Azonban, mivel most már gimnazisták lettünk, az akadémiai kihívások sem maradhattak el. Ki kellett töltenünk egy igényes kvízt a különféle földművelési tudnivalókról, és a kolbászkészítésről is tanultunk pár dolgot, még ha azzal is ért véget az adott feladat, hogy a hústermék készítése Afrikában a legjelentősebb.

Az avatás végén mi, b-sek átvettük a „lángot”, amely jövőre az a-sokat illeti majd, és mindenki kapott egy hivatalos oklevelet azt reprezentálván, hogy túlestünk a gólyaavatáson, és immár teljes értékű ducásoknak számítunk.

Egy szó mint száz, a másodikosok igazán kitettek magukért, és nekik köszönhetően egy olyan élményben lehetett részünk, amire még sokáig emlékezni fogunk. Szeretném kifejezni megbecsülésemet az összes elsős nevében, ugyanis tényleg nagyon jól szórakoztunk, és mindenki hálás nektek, amiért ilyen könnyed hangulatot teremtettek, és tárt karokkal fogadtatok be minket a gimisek közé.

írta Horváth Julian

HALLOWEEN

a szellemek éjszakája

A „halloween” elnevezés valamikor a 16. században alakult ki. A mindenszentek előtti éjszakát az írek All Hallows Even (even = evening, Minden Szentek Estéje) néven illették, a skótok ezt egyszerűsítették halloweenre.

A halloween ősi kelta hagyományokból kialakult autentikus ír ünnep október 31-e éjjelén. Elsősorban az angolszász országokban tartják, de mára már az egész világon elterjedt. Az ünnep 1840 körül került Észak-Amerikába sok elszegényedett ír földműves által, akik Írországból kivándorolva magukkal vitték ősi kelta népszokásaikat is. A kelták hite szerint ugyanis **október 31-én** este a holtak szellemei visszatérnek és beköltözhetnek az élőkbe, ezért az emberek félelmükben különféle álcázó maskarákat öltenek magukra, hogy becsapják és összezavarják a holtak szellemeit.

Az ünnep külsőségei szinte mind pogány eredetűek, ahogyan a töklámpás is. A meggyújtott tüzek, máglyák arra szolgáltak, hogy elijesszék a holtakat és az ártó szellemeket. Később a tűz riasztó funkciójához segítő is társult: a fény utat mutat a meghalt családtagok szellemeinek.

Halloween a mi kultúránkban

Az eredetileg kelta ünnep ma már az egész világon népszerűvé vált. Az emberek töklámpást készítenek, kidekorálják otthonukat, a gyerekek pedig jelmezbe bújnak, és ajtóról ajtóra járva édességet kérnek „csokit vagy csalunk” felhívással (angolul: trick or treat).

A halloween popularitása kiváló marketingfogás a cégek számára, hiszen ma már egy lapon említhető olyan jelentős ünnepekkel is, mint például a karácsony.

E. Crestmont

HÍREK

KAPÁVAL VERT AGYON EGY FÉRFIT

A spanyolországi Zurgena város egyik lakosa kirohant a kertjéből a kutyát sétáltató szomszédja felé, aztán a kerti szerszámmal verni kezdte a férfi fejét. A híradások szerint a helyi lakos nehezményezte, hogy a szomszédja a háza közelében sétaltatta a kutyáját. A mentők kórházba szállították a férfit, ő azonban a fejsérüléseibe belehalt. A rendőrség őrizetbe vette a támadót, akit gyilkossággal vádolnak.

([24.hu](#))

LEJÁR A SZEMÉLYI ÉS AZ ÚTLEVÉL KORA

Az Európai Bizottság közleménye szerint az Európai Unión belül a jövőben sem útlevelekre, sem személyes igazolványra nem lesz szükség. Javaslatot tett az okmányok digitalizálására, és hozzátette: amennyiben az uniós döntéshozatalban nincs ellenkezés, el is kezdi az ehhez szükséges alkalmazások fejlesztését. A Bizottság szerint ezek 2030-ban lehetnek elérhetőek, és többek között hatékonyabbá tehetik az adatvédelmet és a biztonság-ellenőrzését.

(Infostart, [vg.hu](#))

NEM AKARTAK SZAKÁLLAT, EZÉRT KIRÚGTÁK ŐKET

„Elbocsátották az afganisztáni biztonsági erők 281 tagját, mert nem akartak szakállat növeszteni” – közölte az országot irányító tálibok erkölcsürendészetért felelős minisztériuma. Mohibulláh Mohlisz, a tárca igazgatója beszámolt arról is, hogy tavaly számítógép-kezelők ezreit akadályozták meg abban, hogy „erkölcstelen és etikátlan” filmeket árusítsanak a piacokon, továbbá 21 328 hangszert semmisítettek meg. A tárcát a nők jogainak csorbítása és a szólásszabadság elleni intézkedései miatt a jogvédők és az ENSZ is bírálja. ([24.hu](#))

összeállította: Biharyová Bianka

INTERJÚ SZÁSZI FANNIVAL, A VASÁRNAP SZERKESZTŐJÉVEL ÉS A MÉDIAKÖR EGYIK VEZETŐJÉVEL

MI A MUNKÁD A VASÁRNAPNÁL?

Szerkesztő-riporterként dolgozom. Van, hogy beszédem az anyagot, és arról gondoskodom, szerkesztem, máskor én gyűjtöm össze terepen, például interjút készítek. Ezenkívül van egy saját sorozatom is Mi a pálya? címmel. Ez egy riportsorozat véletlenszerűen kiválasztott emberekről, az ő életüket figyelem meg, az átlagos hétköznapjaikra fókuszálok ebben a rovatban.

TE VÁLASZTOD MEG A TÉMÁKAT, AMIKRŐL ÍRSZ?

Ez változó, mindig a lapszámtól függ. Ha témát ajánlok, a főszerkesztőnek először engedélyeznie kell, és csak azután valósítható meg. Ez úgy történik, hogy a hétfői gyűlésen javaslatot teszek, és ott dől el, hogy csinálhatom-e vagy sem. Máskor előre megmondják, milyen témát dolgozhatok fel, de csak a későbbi lapszámokban jelenik meg. Olyan is előfordul, hogy más feladatát kell elvégeznem, ami nem teljesen az én területem.

MIT SZERETSZ A LEGJOBBAN A MUNKÁDBAN?

Alapjáraton egy nagyon érdeklődő és kíváncsi személynek tartom magam, és ezt a tudásszomjamat ki tudom elégíteni a munka által, hiszen újságíróként bármit, ami érdekel, megkérdezhetek. Ezen felül izgalmas helyszínekre juthatok el, és új élményeket szerezhetek: például vezethettem kukásautót.

MIKOR KEZDTÉL EL ÉRDEKLŐDNI AZ ÍRÁS IRÁNT?

Már egészen kiskoromtól kezdve foglalkoztatott, ehhez a szüleim is hozzájárultak: anyukám tévés riporter, apukám régebben az Új Szó tudósítója volt. Sokáig nem tudtam, mivel szeretnék foglalkozni, végül gimnazistaként döntöttem az írás mellett.

HOVA JÁRTÁL EGYETEMRE?

Ide Pozsonyba, a Comenius Egyetemre, kiadványszerkesztői szakra.

HOL ÉLSZ? SZERETED?

Pozsonyban a Kramáren. Én egyébként szeretem Pozsonyt, látom is rajta a fejlődést, amióta itt lakom, úgyhogy elégedett vagyok a hellyel.

MI A KEDVENC SZABADIDŐS TEVÉKENYSÉGED?

Szívesen vagyok a cicámmal. Eléggé szociális típusnak mondanám magam, és mivel gyakran dolgozom otthonról, igyekszem minél több időt tölteni a barátaimmal. Ezenkívül szeretek olvasni, filmeket nézni, különböző kulturális eseményekre ellátogatni és utazni.

HOVA SZERETNÉL EGYSZER MINDENKÉPPEN ELJUTNI?

Konkrét bakancslistám nincs, viszont a célom az, hogy minden földrészre ellátogassak. Jövő márciusban például Délkelet-Ázsiába, Thailandbe utazunk.

KEDVENC FILMED, SOROZATOD?

Mindig az, amit jelenleg nézek, de az örök kedvencem az Így jártam anyáttal marad. Főleg sorozatos típus vagyok, de filmeket is nézek, viszont mostanában szinte csak moziban.

E. Crestmont

Versek

Porubská Andrea: Kicsordult szívem

Kedvesem, neked egy életet ígértem,
S örökké csakis veled maradhatok,
Bár, mint hontalanná költözött ember,
Időnként csak el-elvágyogatok.

S kereslek téged mások lelkében,
Vagy valakit, kit régmúlt szerethettem,
Emlékképet markolok görcsösen,
Nem tudva elengedni, feledni embert.

Mindegyikük csak egy lehetőség,
Üres képzelgés, szertefoszló álmok,
S hogy velük mi s mennyire lenne
Más, azt én biz' soha meg nem látom.

De nem is akarom, boldog vagyok veled,
Csak játék ez, mivel időmet kitölthetem,
S a nap végén tollam kihúzza agyamból
Ceruzával írt, fakó nevüket, s átadja helyed.

Mert engem sose szerettek teelőtted igazán,
S így az ember beleszeret a képzeletbe,
Képekbe kapaszkodik, lebeg a föld felett,
A gonosz valóságtól ily mód védekezve.

Szokásoktól mi, gyarló népek nehezen
Szabadulunk, hív a megszokott,
S megkedvelek másokat akkor is,
Ha szerelmem irántad meg sem kopott.

Mint egy kátyúkra tört aszfaltos járda,
Mit a járókelők léptei csapzottá nyúztak,
Megviselten, de érted szerelemtől égek,
S bár szívem egyben, mégis százfelé húzhat.

Aurora:
Last breath

It hurts me when you're not near,
I can feel your touch on my skin,
Every memory brings me back there,
Like a spiral I can't escape.

My head won't stop spinning endlessly,
We are the stars we were gazing,
Your brightness, it protects me,
Oh, the Ocean's standing in our way.

As long as I'm in your arms,
Can't feel nothing, never, my
heart is aching,
I could cry,
Don't say goodbye,

It really hurts
When you write your stupid notes
On insta, facebook liking my stories,
Who do you think you are?
Two days after the breakup,

Oh, I can't stand it,
How many stages are remaining,
I'm so angry at your being,
Simply

Who am I?
I don't even know
Anymore,
Crying over the fate of mine,

The water becomes way too strong,
My stomach's filled with empty void,
If it's nothing, why I feel it all,
Ain't it a good paradox?

I suffer more
When I'm alone,
My body's shifting far
From shore.

Biháryová Bianka:
Nektek
(Akinek érdeme, vegye magára)

Ma újra láttalak, adta a sors,
Az ilyen találka számomra gyors.
Tán csak egy perc volt az, talán egy nap,
Utána hatása szívemben nagy,
Hát veletek az időt megéri.

Furcsa, hogy miután elválunk, még
A csapat szikrája énbennem ég?
Nem tudom, de a lelkem ezt kéri!
Nagy csoda: nincsen az életben fék,
Itt ember egyszerre piros és kék.
Ezt veletek a lélek megérti!

Kinyit a kapu, az ablak, az ész,
Amelyen keresztül bárki benéz.
Lágyan a muzsikán vezettek át,
Omlik a félelem, omlik a gát.
Ezt veletek a játék ígéri!

Bár idő meg tudás választhat el,
Engem majd hívhattok, bármi is kell.
Nem félek, ha a termés nem érik!
Csak hogy majd köztetek álljak mégis,
Elesek, felállok, s jövők én is,
Mert veletek a létet megéri!

Porubská Andrea:
Ekloga

Csend van. Bár csendben van elmém,
De szívem ütemes verése hangosan kél,
Minden egyes ütemmel csakis érted dobog,
Még ha te ezt távolról nem is hallhatod.

Hiányod kevésbé feltűnő, míg elfoglalom magam,
Ám midőn csak megállok, sajgó szívembe mar,
S pilláim mögül, hol aggályok és féltés,
Könnyem kicsordul, lecsorog, s szökik szét.

Legbévül érzem, tudom, nincs bajod,
De ha hangodat egész este nem hallatod,
Valami meghasad bennem, ott legbévül,
S ez a seb folyton csak tovább mélyül.

S bár folyamatos figyelmet nem kaphatok tőled,
Szeretni foglak, majd ha szívem hajlott, görnyedt,
Reszkető kezemmel magamhoz szorítlak,
Hajadba csókokat adok, amíg az éj tart.

S ha sötét estén vagy fáradó hajnalon
Arcodat nem láthatom, előnt a fájdalom,
Mert lehetnek eltéréseink, tengernyi vitánk,
Én nem akarok meghalni se, élni se nélküled inkább.

Viator:
Megálló

Esik az eső.

Ketten várunk a buszmegállóban.

- Te melyik busszal mész? - kérdi az egyik

- Talán azzal, amelyik a leghamarabb jön
- válaszolja a másik. - Nem szeretek sokat várni.

- Tudod, nem mindig az a busz visz el
oda, ahová szeretnéd, amelyik a
leghamarabb jön...

Csend telepedik közéjük.

- És mi lesz, ha megfázom, amíg
várakozom a helyes buszra?

- Vannak helyek, ahova akkor is megéri
elmenni, amikor tüszögsz egy kicsit. Ha
a jó helyen vagy, ott majd úgyis
meggyógyulsz. Útközben vagy a
végállomásnál.

Indítsuk olvasással az évet - könyvklub a Duccán

A tavalyi kezdeményezést követve idén is elindult a szakkör az iskolánkban. Egy negyedikes diáklány jóvoltából még júniusban kaptunk egy-egy példányt **Szenes Piroska** **Egyszer élünk** című könyvéből, ezért választottuk ezt szeptemberi olvasmányunknak.

Az idei első találkozóra október 3-án került sor az olvasóteremben. A tavalyi csapathoz nagy örömünkre csatlakozott néhány elsős is. A Fröhlich tanárnő vezette szakkör jó hangulatban telt. Volt limonádé és keksz, illetve az asztal felett repkedő vélemények. Igyekeztük alaposan kivesézni a könyvet és megosztani egymással olvasásélményünket: megbeszéltük, kinek mi és mi nem tetszett, hogyan állunk a mű társadalmi és történelmi hátteréhez, és persze a karakterek jellemkritikája sem maradhatott el.

Ezután kreatívabbra vettük a figurát, Facebook-profilunk készítettünk a főszereplőknek, idővonalat állítottunk fel az eseményekből, továbbá álláshirdetést írtunk, és kiadó lakást kereső felhívást fogalmaztunk meg. Az elkészült remekművet pedig kihelyeztük a folyosóra, mintegy emléket állítva a közösen eltöltött időnek.

A jó társaságban az egy óra gyorsan elrepült. A szakkör végén javaslatokat tettünk arra, mi legyen a következő könyv, végül **GreCsó Krisztián Vera** című regényét választottuk. Ez lesz tehát az októberi olvasmányunk.

Szívesen várunk mindenkit, aki szeret olvasni, és csatlakozna hozzánk. Fontosnak tartom, hogy olyan közösségbe tartozzunk, ahol magunkhoz hasonló érdeklődési körű embereket találunk, és ahonnét elvihetünk vagy akár személyiségünkhöz építhetünk valamit. A könyvklub számomra egy ilyen hely, éppen ezért örülök, hogy a tagja lehetek.

Már jócskán benne vagyunk az őszben, és most, hogy az időjárás is egyre komorabb, az embernek néha kedve lenne napokig pokrócba bújva, forró italt szürcsölgetve bekuckózni valahova egy könyvvel vagy a távirányítóval a kezében. Erre az esetre szeretnék ajánlani egy jó olvasmányt, illetve néznivalót, melyek hangulata szinte tökéletesen őszi. :D

OSCAR WILDE: DORIAN GRAY ARCKÉPE

Főhősünk, a fiatal, ártatlan, naiv és legfőképp gyönyörű Dorian Gray. Barátja, Basil Hallward portrét készít róla, melyre ránézve ébred rá Dorian önnön szépségére. Egy ismerőse, Lord Henry Wotton befolyására egyre inkább kísérti őt az öregedés gondolata. Félve attól, hogy egyszer elveszti a fiatalágát, bármit megtenne, hogy örökké ifjú maradjon. Kívánsága teljesül, főszereplőnk ezután rátér a züllés útjára. Azonban minden tettek megvan a következménye. Dorian szép arca mögötti romlott lelkét a róla készült kép tükrözi...

Oscar Wilde könyvének olvasása közben az embernek bizony van min elgondolkodnia. A történet érdekfeszítő, tartalmas és fordulatos. Annyi biztos, hogy olvasás után sok minden átértékelődhet bennünk.

„Ma az emberek tudják mindennek az árát, de nem tudják semminek az értékét.”

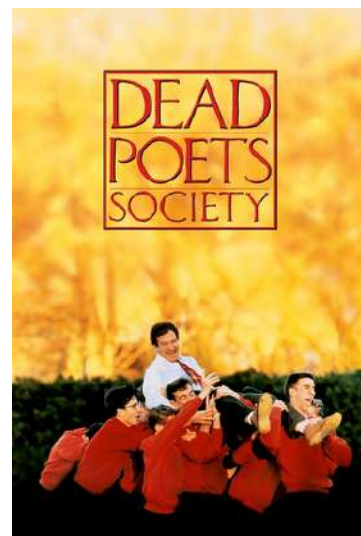
Oscar Wilde

HOLT KÖLTŐK TÁRSASÁGA

Egy konzervatív iskola, egy új ideológiákat hirdető tanár és egy csapat feltörekvő fiatal - máris jól kezdődik, nem? Ha az előbb felsoroltakat megfognánk és rádobnánk a filmvászonra, nem mást látnánk kirajzolódni, mint a Peter Weir rendezte filmet, a Holt költők társaságát. A történet elején megismerkedhetünk John Keatinggel, egy elit bentlakásos iskola új irodalomtanárával. Az új oktató módszerei nem épp hagyományosak. A tanterv szerinti haladás helyett inkább arra ösztönzi a diákokat, hogy kövessék szenvedélyeiket, éljenek a mának, hiszen az életük maga a költészet! A tanulók megfogadva a tanácsát, újra életre keltik a Holt költők társaságát.

Egyszer mindenkinek fel kell nőnie, döntéseket kell hoznia. De mégis mikor cselekszünk jól? Ilyen és hasonló témákat boncolgat a film. A cselekmény végigköveti a szereplők fejlődését, felnőtté válását, miközben sok fontos gondolatot mutat be. Tehát ha tanácsra, ötletre vagy csak pihenésre van szükséged, ajánlom a Holt költők társaságát, mert ez az a film, amit mindenkinek látnia kell.

„Carpe diem”

Horatius

PIROS SZALAGOS RAJZVERSENY

LEADÁSI HATÁRIDŐ: NOVEMBER 11.

- Leadás az igazgatóhelyettesi irodában
- Szakmai és közönségdíj
- A nyertesek pénzjutalomban részesülnek

AIDS VILÁGNAPJA: DECEMBER 1.

A DÖK csapata

FOTÓ- PÁLYÁZAT

Beküldési határidő:
2025. április 1.

Témák:

- Akit én szeretek
- Nostalgia
- Itt vagyok otthon
- Nehézségek
- Hideg

Szabályok:

- 1 osztály max. 5 fotóval indulhat
- A képeket megszerkeszthetitek
- 1 diák max. 2 képet küldhet
- Minden képnek legyen címe és tüntessétek fel fotózás dátumát
- Nem lehet 2024.09.01. előtti kép

Leadási módok:

- emese.aliz.csorgo@mtag.sk
- USB-kulcs
- adatkábel

Szüksége
esetén
forduljatok
Alízhoz (IV.B)

Duccások koreai kalandjai

Egy Edupage-üzenettel kezdődött minden. Amint megláttam, lélekszakadva rohantam elújságotni a szüleimnek. Tanulmányút Dél-Koreába?! Elragadó, viszont egyben nagy felelősség is. A szüleim először féltettek, hogyan boldogulok majd egyedül a világ másik felén, de aztán arra jutottunk, ilyen lehetőség csak egyszer kínálkozik az életben, és ki kell használni.

Sok megbeszélést, online találkozót követően a koreai diákokkal és Gubo Sándorral, az iskola volt diákjával (akinek hála az egész megvalósulhatott), egyre reálisabb lett az utazás gondolata, lélekben nagyban készültünk. Végül a szerencse is az oldalunkra állt, amikor testvérem, Stella is bekerült, mivel valaki kiesett. Ennek nagyon megörültem, mert ez azt jelentette, a Popaléna testvérek együtt hódítják majd meg Ázsiát! ☺

Gondosan összecsomagolva, bőröndjeinkkel egyensúlyozva gyülekeztünk a busz előtt az indulás napján, augusztus elején. Elhangzottak az utolsó szülői intelmek, megtörténtek a búcsúölelések, majd jókedvűen indultunk el a budapesti Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtér felé. Tudatosítva, hogy tizenhárom órás légi út vár ránk egy átszállással Dubajban, a háromórás buszutat sokan átaludtuk energiát gyűjtve.

Nem is vártam, hogy ilyen gyorsan eltelik az idő, mikor feleszméltem, már a szupermodern, képernyőkkel, párnákkal, takarókkal felszerelt Emirates repülőgépen ültünk.

Szinte hihetetlen érzés volt, amikor végre-valahára kiszálltunk az incsoni repülőtérre. Kitöltöttük a fertőzésmentességi nyilatkozatokat, átmentünk a vízumos ellenőrzőkapun, váltottunk pénzt, majd a változatosság kedvéért megint utaztunk majd' két órát busszal Szöulba. Ámde a kultúrsoikkra senki sem volt felkészülve...

Amint kiléptem a járműből, megcsapott a füllesztő, párás hőség. Azt hittem, meghalok! Elképedve vettem szemügyre az alkalmazásban világító huszonkilenc fokot. Pedig olyan volt, mintha minimum hamincöt lett volna! Viszont amikor megláttam a dombot, amelyre fel kellett cipekedni... Mindenki kiegészítheti a gondolatot magában. ☺

Csuromvizesen, kifulladásra álltunk a hagyományos koreai házuk kapuja előtt. A legnagyobb meglepetés azonban bent ért minket. A szobák picik voltak, nem volt szekrény, helyette csak fából készült polc, ahová a bőröndünk pont felfért, találtunk némi dekorációt is, a földön meg ágyak helyett kizárólag matracok feküdtek. A teraszt találtam a legkényelmesebbnek, igazi koreai panorámát tárt elénk. Nem teljesen értettük, miért magyaráz nekünk annyit a tulajdonos a légkondi helyes használatáról. Aztán rájöttünk. Végzetes hiba volt éjjel nélküle aludni, azt hittük, menten megfulladunk, sőt úgy néztünk ki, mintha valaki leöntött volna minket egy vödör vízzel, csak az az izzadságunk volt.

Ezzel a gyönyörű élménnyel gazdagodva, jetlagesen mentünk le reggelizni fél nyolckor. Az étel rettentően ízlett, levest találtak, benne töltött derelyével, nem elfeledve a nemzeti finomságukat, a kimchit. Azután a Gyeongbokgung palotát látogattuk meg (a koreai diákok voltak az idegenvezetők), majd az ebédet követően bevásároltunk mindenféle nasikból, tudnillik, óriási kínálatban kaphatók a világhírű csemegék. Gyorsan felfedeztük a Seven Eleven nyújtotta onigirit, az istenien jeges italokat és természetesen a rament, ami a kétheti vacsoránkat alkotta. A szobánkba térve már pakoltunk is a háromnapos táborba, ahova másnap mentünk.

A tábor kissé megviselt engem, bár jól kiképzett (olyannyira, hogy az agresszív darázscsípéseket a nádasban is hősiesen tűrtem). Csoportokra voltunk osztva, mindenki meglátogatta a hagyományos falut, az utolsó estére meg összeállítottunk egy Ki mit tud?-os produkciót. Mi a Hófehérkét dolgoztuk fel, én alakítottam a címszereplőt, és énekelhettem is. A többieknek is tetszhetett, mivel sikerült megnyernünk a versenyt.

Örömmel emlékezem vissza még a közös Ördögútjára a koreaiakkal, szintén az estzáró 67-es útra, amit mi, magyarok adtunk elő. Volt alkalmunk beszélgetni a diákokkal, akik nagyon kedvesek, segítőkészek voltak, viszont amint elmesélték a napi rutinjukat, mennyit tanulnak, mennyire az egyetlen járható út az egyetemi végzettség, hálás voltam az égnek, hogy Európába születtem. A felnőtt felügyelők szigora ellenére úgy gondolom, tartós barátságok alakultak.

Kész felüdülésként hatott visszatérni a civilizációba, méghozzá egy új szállásra, ami bár hagyományos, viszont divatlapba illő volt. Folytatódhatott a program, akadt magyar és szlovák nagykövetség-látogatás, arcápolási cikkek, sminkes vásárlása (Korea ebben nagyhatalomnak számít), naplementekor, estefelé kiélveztük a lélegzetelállító panorámát, amely a Seoul Towerből nyílt, nem felejthetem ki a múzeumokat, az egyetemlátogatást, sőt közelről megnézhattünk egy börtönt is az augusztus 15-i nemzeti ünnepen.

írta Popálená Izabella

A kedvencemnek mindenképp a befogadó családdal töltött időt mondanám. Rengeteg csodálatos helyre elvittek bennünket, lesték minden kívánságunkat, soha nem felejttem el őket. Az biztos, hogy örökre bevésődött a hatalmas, többemeletes Starfield Könyvtár látványa, a hologramos fényjáték a mennyezetben, ahol bálnák és aszteroidák elevenedtek meg, a meleg tengervíz érintése a homokos talpamon, az éjszakai biciklizés a városban a Han folyó mentén... De még mennyire adrenalindúsan hatott a Lotte World nevű vidámpark! Soha nem hittem volna, hogy kipróbálom a szabadesést, vagy bemegyek egy horrorházba. Aznap komolyan átléptem a határait. Amikor meg szó szerint kiöntött minket a váratlan eső a strandon, úgy, hogy tocsogtunk a vízben, na, az aztán maradandó emlék lesz.

Bármilyen furcsának is tűnt néhány szokás, társadalmi norma (mint az idősebbek tisztelete meghajlással, diszkrét, halk viselkedés, vagy hogy akkor sem ülhattunk le a buszon, amikor volt hely az elsőbbségi üléseken, és nem igényelte épp akkor senki, mégis ránk szóltak), az ételt nem lehetett überelni. Ennyire színes ízvilágot még életemben nem tapasztaltam, ez lett a legkedveltebb konyha, amit eddig kipróbáltam (főleg a bulgogi leves).

Akármilyen kimerülten (a napi tízezer lépés megtette a hatását) értünk haza, amit átéltünk, azt senki nem veheti el tőlünk. Szélesebb látókörű, elfogadóbb emberekké váltunk, megismertünk egy teljesen más kultúrát, hasznos tapasztalatokat szereztünk. Az út segített tisztábban látni, hogy az éremnek mindig két oldala van, és hálásnak kell lennünk azért, amink van. A távolság megerősítette bennünk a családunk iránti köteléket. Mindenesetre ha van ilyen lehetőségetek, menjetek, utazzatok, lássatok világot, mert megéri! Nem fogjátok megbánni.

Tanulási tippek

avagy hogyan tanulj hatékonyabban!

A tanulás egy iskolában sajnos elkerülhetetlen. Néhányaknak ez könnyebben megy, viszont vannak olyanok is, akiknek ez kisebb gondokat okoz. Szeretjük ezt arra fogni, hogy mi kevésbé vagyunk tehetségesek. Ám ez nem igaz. Néhány kis lépéssel a tanulási módszerekben jelentős változásokat tudunk elérni. Íme 5 egyszerű tipp, hogy a tanulás hatékonyabban menjen.

1. Tervezd meg a tanulást

Az első lépés, hogy készíts egy tanulási tervet. Írd össze, mikor mit szeretnél tanulni, és tartsd be a határidőket. Ha tudod, hogy mit kell csinálnod, sokkal könnyebb lesz összeszedni magad, és nem az utolsó pillanatban kapkodni. Hidd el, jól fog esni, ha a nap végén látod, hogy mennyi mindent csináltál.

2. Tanulj aktívan

A passzív tanulás, mint az olvasás vagy a jegyzetelés, nem mindig elég. Próbáld meg aktívan részt venni a tanulásban: kérdezz, magyarázz el másoknak, vagy csatlakozz csoportos tanuláshoz. Az interakció segít jobban megérteni az anyagot.

3. Tarts szüneteket

Ne tanulj egyhuzamban órákig! A szünetek fontosak. Ha például 25 percet tanulsz, tarts 5 perc szünetet. Ez segít, hogy ne fáradj el, és frissebb maradj. Viszont fontos az is, hogy a szünetet hogyan használod ki. Próbáld meg távol maradni az elektronikus eszközöktől, mivel ezek egyáltalán nem pihentetőek. Helyette inkább mozogj egyet, meditálj, a lényeg, hogy kapcsold ki az agyad. A rövid szünetek után sokkal könnyebb visszarázódni.

4. Ismételd és foglald össze

A tanultakat rendszeresen ismételd át. Készíts összefoglaló jegyzeteket, vagy használj flashcardokat. Ezeknek elkészítésére már számos applikáció létezik, ilyen például a Quizlet. Az ismétlés segít, hogy jobban megjegyezd az anyagot, így a vizsgákra is könnyebben felkészülhetsz.

5. Kényelmes környezet

A tanulási környezet sokat számít. Válassz ki egy csendes helyet, ahol tudsz koncentrálni. A zene, a világítás és a kényelem mind befolyásolja, mennyire tudsz hatékonyan tanulni. Emellett a pozitív gondolkodás is fontos: bízz magadban, és ne felejtse el, hogy a céljaid elérhetőek.

Nemcsak az a lényeg, mennyi információt gyűjtesz, hanem az is, hogy mindezt hogyan teszed. Ha a fenti tippeket beépíted a rutinodba, elhitheted, hogy sokkal jobb eredményeket fogsz elérni.

Összeállította: Écsy Eszter

„Elnézést kívánok.”

Aranyköpések

– Nem hallok távra!

Dévényi vár az nem
Magyarországon van?

P mint Barbara

- Kérlek, fejezd be az evést!
- De tanár úr, anyukám készítette,
és nagyon finom!

– Gyerekek, hol
játszódott ez a részlet?
– A színpadon.

– XY sajnos késni
fog, mert dugóban
van!

– Hol, a wc-n?

„Ez az infantilizmusnak egy
olyan szintje...”

Tanár: Ha találkozunk egy
gyökfüggvénnyel, mit kell
észben tartani?

Diák: Szomorúságot.

„Akinak van
négyzethálója, az
abba szerkeszt, akinek
nincs, majd úgy tesz.”

„V nedelü ideme do kostola
na horor.”

Tanár: Látjátok, gyerekek, milyen
változatos ez a fizika?

Diák: Hát igen. Múltkor még az
autók gyorsultak, most meg már
a fények röpködnek.

Tanár: No, most már mindenki ide
figyel! Tegnap is elmaradt egy óránk!
Diák: Hál' istennek.

– Miért XIV. Lajos a
napkirály?

– Mert csak nappal
uralkodott!

„Zenét nézünk, Samsung, nem
tudom, ki ez a fickó és mit keres
itt, egy névsorolvasás szerintem
jó lesz.”

„Szévnym to na
plochára. Értitek...”

Dobry kvalita

Írásbelek

Frissteni víz

- Szeretnél zöld lenni, olyan
Avatar?
- Tanár úr, azok nem kékek?

La chico

„A kénsav az
egysejtű?”